

[Undervisningsministeren.]

lem hr. Stegger Nielsen, at jeg må lægge den største vægt på, at der kommer en særkonsulent i hvert amt. Det har jeg gjort overfor partiet venstre ved vore forhandlinger i udvalget. Kommissionen foreslog oprindeligt, at staten skulle betale hele udgiften, men efter forhandlinger med finansministeriet kom lovforslaget til at lyde på, at den kun skulle betale halvdelen af udgiften. Heroverfor gjorde venstre, med rette synes jeg, opmærksom på, at så var deres tilsagn i kommissionen ikke mere gældende, for det var givet under forudsætning af, at staten betalte det hele. Denne ting indrømmede jeg, og derfor fik jeg den ændring ind, at staten nu skal bære hele udgiften, men til gengæld må jeg bestemt holde på, at der skal være en særundervisningskonsulent i hvert amt. Noget andet er, at §§ 25 og 26 rummer alle muligheder for samvirke med købstæderne, for nuancer vedrørende hvor stor stillingen skal være for den enkelte og vedrørende hans virksomhedsområde. Dertil vil jeg gerne føje, at kan der mellem amterne komme et samarbejde i gang, ser jeg det selvfølgelig med glæde, men med det forbehold, at det skal ikke være i den forstand, at et enkelt amt ved samvirke med et andet kan undlade at ansætte en særkonsulent i amtet.

Jeg tror, jeg dermed har sagt det vigtigste vedrørende dette spørgsmål, som det ærede medlem hr. H. P. Johansen også var inde på.

Jeg er glad ved det, det ærede medlem udtalte om den nye afskedigelsesparagraf, § 42. Måske vil medlemmer, som er fortrolige med den oprindelige kommissionsbetænkning, se, at vi i folketinget har fået en ændring ind, som tager sigte på den mulighed, at der kan være § 33-sager — sådan hedder det efter den nugældende lov — løbende på det tidspunkt, hvor denne lov træder i kraft; og da der efter de to love er stor forskel på sagernes behandling ligefra deres inkamining og til dommens resultat, har vi indføjet den bestemmelse, at sager, der er påbegyndt, inden loven træder i kraft, altså efter den gamle ordning, vil være at fuldføre efter den nye lovs bestemmelser. Det har jeg villet gøre opmærksom på, fordi jeg tror, det var en god ting, at vi opdagede, at her kunne der ellers komme til at foreligge tilfælde, som det var særdeles vanskeligt at fortolke sig igennem.

Jeg vender mig dernæst til det ærede medlem hr. Stegger Nielsen, som jeg takker for den store velvilje, han alle sine forbehold til trods viste lovforslaget.

Det ærede medlem rejste lidt undrende

det spørgsmål, hvad vi egentlig skulle med en ny tilsynslov. Jeg forstod det sådan, at love burde ikke revideres altfor ofte. Jeg må måske have lov til her at henvise til min ærede forgænger, som var den, der nedsatte kommissionen. Jeg tænker, min ærede forgænger netop har haft den tanke, som også det ærede medlem fremhævede, at nu var det på tide at skabe en ensartet ordning for hele landet. Jeg mener, jeg har fulgt i hans fodspor og hans ånd, når jeg, da kommissionsbetænkningen forelå, ikke har ladet den ligge og samle støv, men straks er skredet til også at få den omsat i lovsform.

Jeg tror, at når man kan pege på enkeltheder som nævnsordningen, spørgsmålet om amtsskolekonsulenternes ændrede stilling, særkonsulenterne og afskedigelsesparagraffen, må man sige, at det for alle disse ting gælder, at helt ligegyldige for den danske skole er de nu ikke.

Med hensyn til selve vurderingen af den ændring, der er sket fra det oprindelige forslag til det nu foreliggende, vil jeg gerne svare det ærede medlem hr. Stegger Nielsen og det ærede medlem hr. P. A. Poulsen på een gang, fordi de i virkeligheden har gjort den samme betragtning gældende: Var det ikke langt bedre, at vi var blevet stående ved det, vi havde? Jeg har før fremhævet, at det efter min mening ikke havde været særlig heldigt, at det var blevet vedtaget med en ikke ubetydelig modstand på forhånd fra politisk side. Men jeg vender mig nu til det rent reelle. Vi ved jo godt, at disse tanker om skolenævn i særlig grad trives i de kredse, hvor der er friskoler, men også i de kredse, hvor der i det hele taget er en udpræget grundtvigsk tankegang. Man kan f. eks. tænke sig et sogn, hvor der er en eller to større stationsbyer, og samtidig, foruden skolerne i disse stationsbyer, som er de store skoler i sognet, er der måske to eller tre andre skoler i en del af sognet, som er udpræget grundtvigsk i tankegangen og i høj grad hylder de ideer, som i folketinget det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen og i landstinget det ærede medlem hr. Fr. Kristiansen gjorde gældende. Vil man så kunne føle det som en særlig skøn løsning, at man i et sådant sogn, hvor en stor del af sognets beboere, som bor i stationsbyerne, vil have den opfattelse, som jeg særdeles vel forstår, at det er noget, kommunalbestyrelsen skal afgøre, og den så ordner sig med een skolekommission? Der er ikke spørgsmål om begrundelse for et nævn, det er flertallet i sognet, der synes, det er den rigtige ordning. Og i så fald vil man måske kunne se, at forældrekrede ved to eller tre mindre sko-